

Naoise Dolan

Fericitul cuplu

Traducere din engleză și note de
MIHAELA BURUIANĂ

HUMANITAS
fiction

CUPRINS

Partea I
MIREASA
7

Partea a II-a
DOMNIȘOARA DE ONOARE
69

Partea a III-a
CAVALERUL DE ONOARE
103

Partea a IV-a
MIRELE
137

Partea a V-a
INVITATA
197

Partea a VI-a
ZIUA NUNȚII
213

Partea I
MIREASA

S-au logodit așa.

În Dublin, s-au dus la o petrecere la cineva acasă, iar la întoarcere au luat-o pe niște străduțe pietruite. Celine avea douăzeci și șase de ani, iar Luke, douăzeci și opt. El era înalt, suplu, brunet și purta o cămașă bleu băgată pe jumătate în pantalonii. Ea avea o urâțenie de bun-gust: față pătrată, sandale negre, plate. Deși seara era călduroasă, purta mănuși.

Amândoi vorbeau repede, dar tonul lui era constant, pe când al ei era mai viguros. Discutau despre doi dintre invitați, care se despărțiseră.

— Nu cred că și-au vorbit toată seara, a spus Celine.

— Sincer, ar fi trebuit s-o facă mai demult, a răspuns Luke.

— De ce zici asta?

— Păi despărțirile sunt nașpa de fiecare dată. Dar sunt mult mai puțin nașpa dacă cei doi se despart când încă se mai plac.

Au cotit la stânga pe o stradă cu un șir de case identice. Celine a răsucit cheia în ușa roșie, din lambriu, de la intrare și, împreună, au escaladat treptele șubrede ale scării comune. Apartamentul lor cu două camere se afla la nr. 23, într-o casă construită în stil georgian și împărțită în mai multe apartamente. Boilerul se tot strica, principala atracție

locală era tipul care vindea iarbă din Nissanul lui, iar chiria era două mii de euro pe lună.

Cu un an în urmă, când se mutaseră acolo, proprietarul îi avertizase: „Aici nu-i ca la Ritz, copii.“ Lui Celine nu-i era deloc greu să-și amintească asta. Pe holul lor era un preș de fibră de cocos și un suport de alamă pentru încălțăminte: aici lăsați mizeria la intrare, în timp ce la Ritz puteai să plimbi mizeria peste tot, atâta timp cât plăteai. Dormitorul și baia erau simple și înghesuite și, din păcate, nu semănau cu cele de la Ritz. Camera de zi includea pianul lui Celine și o bucătărioară în tonuri de verde și galben. Nu era loc nicăieri pentru o masă. Doar nu stăteau, nu-i așa, la Ritz. Prin urmare, mâncau pe canapea.

La chiuveta din baie, Celine și-a dat jos mănușile negre din piele și s-a dat cu cremă de mâini. Era pianistă profesionistă și își aplica doar seara cremă, ca să nu păteze clapele.

După aceea, s-a șters pe mâini cu un șervețel și s-a dus lângă Luke în pat. La contactul cu corpul lui, a scos un O!, de parcă nu se aștepta să-l găsească întins acolo.

A reluat subiectul de mai devreme.

— Nu închei o relație cât încă îți mai place celălalt, a spus ea. Te gândești, da, e rău, dar o să fie bine din nou. Dar continuă să fie rău până când se termină.

— Hotărăști dinainte, a zis Luke. Care e cel mai rău lucru pe care ar putea să-l facă celălalt, încât aproape să nu-l mai placă. Aia e limita ta. Dacă face lucrul ăla, atunci pleci. Sau ai putea să folosești – știi formularele alea de feedback?

— Unde trebuie să încercuiești 10 dacă adori noul cup-tor cu microunde sau 0 dacă nu-ți place deloc și-ți vine să-l arunci?

— Îhî.

— Nu sunt sigură că ar merge ca să evaluezi dacă ești fericit.

— Poate că nu, a zis Luke.

Celine s-a abținut să întrebe: „Totuși, tu ești fericit?”

Nu obișnuiau „să vorbească despre sentimente”. Familia lui Celine nu o învățase niciodată cum să facă asta. Să considere că barometrul ei de emoții trebuie împărțit și să se aștepte la un public încântat – nu, nu. Nu știi cum sunt irlandezii? Dar erau împreună de trei ani, și Celine măsura relația lor după cantitatea de lucruri acumulate. Luke își aliniase cărțile broșate jerpelite pe pervazuri, făcuse rost de o râșniță de cafea și de jumătate de pisică. Ea deținea cealaltă jumătate, iar bunul ar fi fost greu de împărțit, așa că spera că vor fi împreună pe termen lung.

Celine a închis veioza de pe noptieră.

— Pentru tine, care e limita? Teoretic.

— Păi sună cam de modă veche.

Luke s-a oprit, de parcă aștepta ca ea să-i smulgă restul cuvintelor.

— Dar, dacă aș crede că n-o să ne căsătorim niciodată. Sau că nu o să avem o implicare de nivelul ăsta. Dacă aș ști că nu o să se întâmple așa ceva, atunci – mda. Teoretic.

— Când spui că n-o să se întâmple, cine a hotărât asta?

— Nu asta am zis.

— Dacă citești gânduri, știi că asta o să provoace mult mai multe probleme decât o să rezolve.

— Nu am spus că n-o să...

Luke a lăsat fraza neterminată.

— Totuși, n-o să se întâmple. Noi doi nu o să ajungem niciodată la căsătorie. Și asta nu e neapărat o problemă. Ar fi o prostie să ne oprim, având în vedere că merge bine. Dar nu o să rămânem împreună.

O pauză, pentru care Celine s-a simțit responsabilă. Pisica a mieunat din camera cealaltă.

În cele din urmă, Celine a spus:

— Dacă chiar crezi asta, atunci ar trebui să ne despărțim chiar acum.

Nici un răspuns din partea lui Luke.

Ea a adăugat:

— După criteriile tale.

Tăcere.

— Dar, a zis Celine, uneori spui ceva pentru că vrei să te contrazic. Și e în regulă dacă nu-i așa și vrei să fiu de acord cu tine.

Tot nici un răspuns.

— Zi-mi ce să spun, a continuat ea.

— Spune ce vrei.

— Bănuiesc că unul din noi trebuie s-o facă. Păi: eu mă gândesc des la momentul ăla când ai zis că tu nu vrei o relație. Și eu am spus că, în cele din urmă, eu vreau o relație cu cineva, dar nu cu un tip pe care abia l-am cunoscut, așa că deocamdată suntem OK. Mai târziu, am spus că, dacă tot nu vrei nimic serios, ar trebui să ne oprim. Și tu ai spus că te-ai răzgândit. Uneori mă gândesc că ai vrut dintotdeauna să fi cu mine. Doar că nu ai putut să recunoști asta decât când am spus-o eu.

Altă pauză.

— Dacă trebuie să spun lucrurile cu voce tare înainte ca tu să îți le zici măcar în minte, a spus Celine, să știi că aspectul ăsta al personalității tale nu e preferatul meu. Nu e un lucru pe care l-aș lua cu mine pe o insulă pustie, dacă aș putea să iau numai trei. Dar tot mi-ar fi greu să aleg. De fapt, mi s-ar părea imposibil să aleg numai trei lucruri. Probabil te iubesc cu totul. Și cred că, pentru mine, asta înseamnă că vreau să fiu cu tine pentru totdeauna.

Atunci Luke a cerut-o.

Toți ceilalți voiau ca nunta să aibă loc în Dublin, dar mătușa Maggy prefera Londra, așa că Londra a rămas.

Celine era din Dublin și nu mai locuise niciodată în altă parte. Luke crescuse în Londra, dar părinții lui erau irlandezi, și el se mutase înapoi în țară în urmă cu trei ani.

Dublin părea alegerea evidentă.

Celine a scris „DUBLIN“ în mica ei agendă neagră.

Cu toate astea, au ajuns să stabilească ceremonia în Londra.

*

— Te folosești de petrecerea de logodnă să sortezi lista de invitați, i-a zis mătușa Maggy lui Celine de la telefonul ei fix din Londra. Zi-mi dacă se aude zgomot. Șterg păsările de praf.

Păsările erau bibelourile lui Maggy din cristal Waterford: lebede, dar și o selecție de ulii, vulturi și porumbei. Unchiul Grellan făcuse odată greșeala să îi cumpere lui Maggy o vrabie din cristal Tipperary. Specia Maggy putea s-o accepte, dar trebuia să fie Waterford. Să le dea bani ăloro de la Tipperary? Vezi să nu!

Maggy se măritase cu unchiul lui Celine, Grellan, când amândoi erau tineri imigranți irlandezi în Londra, în anii optzeci. Nu au avut copii, așa că Maggy le deranja mereu

pe cele două nepoate ale ei. După ce își forma o părere, era mai presus de puterile ei să nu și-o exprime și nu exista vreo treabă în care să nu-și bage nasul.

E adevărat că nu ea se mărita acum. Dar avea resurse.

Datorită succesului firmei lor de instalații, unchiul Grellan și mătușa Maggy își cumpăraseră o casă uriașă în nordul Londrei. În schimb, suprafața pătrată pe care o împărțeau Celine și Luke în Dublin reprezenta un luxos procentaj de optzeci la sută din minimul legal.

Prima mutare a lui Maggy:

— O să găzduim noi petrecerea de logodnă.

Foarte bine. Avea bunăvoința; avea și spațiul.

În felul ăsta, Maggy a luat un deget. Urma toată mâna.

— Mă mir că mama ta nu te-a învățat nimic despre petrecerile de logodnă, a continuat să-i zică Maggy lui Celine la telefon. Dar a fost ocupată. I-a trebuit să se facă doctor și să divorțeze de tatăl tău. Ei, domnișoară, uite cum stă treaba. Vezi cine vine la petrecerea de logodnă, și atunci o să știi câți vor fi la nuntă.

— Bine, a răspuns Celine.

Era extrem de alergică la două lucruri: logistica și comunicările.

— Doar că... a zis Maggy. Lasă! E păcat, dar asta e.

Atunci și-a dat seama prima dată Celine că e jucată pe degete. Nu știa cum sau în legătură cu ce, dar Maggy folosea o voce specială pentru ceea ce ea considera manipularea ei de maestră.

— Dacă faci petrecerea de logodnă într-o țară, și nunta în alta, a zis Maggy, atunci nu ai de unde să știi cine o să vină. Iar nunta e peste un an. Cine știe unde o să fim atunci? În Mallorca, poate, sau în Meath. Dar, fii atentă, sunt modalități prin care poți să prevezi. Dacă petrecerea are loc în Londra în iunie anul ăsta, iar nunta o să fie în Londra în iunie anul viitor...

Pe Maggy nu puteai s-o întrerupi când încerca să te convingă. S-ar fi simțit jefuită, chiar trădată.

*

În seara aceea, când Luke a ajuns acasă, la nr. 23, Celine i-a spus:

— Am făcut ceva îngrozitor.

— Sincer, și eu, a răspuns Luke.

Celine a bătut ușor cu palma în pernă, iar Luke s-a așezat lângă ea pe canapea.

Stârnită de sosirea lui Luke, pisica lor siameză cu ochi albaștri a sărit pe pian și a dat târcoale pe capac. Îi dăduseră numele Madame Esmeralda, după animalul de companie al compozitorului Franz Liszt. („Încă o pisicuță în viața lui Liszt“, comentase sora lui Celine, Phoebe.) Deși Madame Esmeralda ura alte feline, pe oamenii ei îi prețuia datorită degetelor opozabile. Erau niște gimnaști jalnici și îngrijorător de lipsiți de păr, dar îi deschideau conservele cu mâncare de pui, și asta era ceva.

Se întuneca. Celine s-a ridicat și a tras draperiile, pe urmă s-a întors pe canapea și și-a întins picioarele în poala lui Luke.

El i-a mângâiat gleznele și a zis:

— L-am convins pe managerul național să spună „suntem în traversul pieței“.

Luke era strateg de comunicare la o multinațională din domeniul tehnologic, care cumpăraseră zona portuară din Dublin, pentru a-și face acolo sediul central. Manifesta un interes morbid față de limbajul corporatist. La început, se limitase să și-l noteze, dar în curând inventa unul propriu. Jargonul de birou era ciudat de nautic: „a urca la bord“, „a fi la cârmă“. Așa că s-a inspirat de acolo și a așteptat să vadă care cuvinte prind.